

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 25/08/2023

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 3

NÓI RÕ CÁCH ĐỐI TRỊ PHIÊN NẢO

(BÀI HAI)

Hiện nay, các đạo tràng thường có cách tu trì riêng, đây là do sự cố chấp, kiến chấp của mọi người. Điều này sẽ chướng ngại sự giải thoát chúng ta. Nhiều đời Tổ Sư Đại Đức đã dạy chúng ta, chúng ta tuân theo cách của các Ngài thì chúng ta chắc chắn sẽ không sai. Chúng ta tự làm theo cách của mình thì chắc chắn chúng ta sẽ sai. Chúng ta còn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước rất nặng, Tổ Sư Đại Đức đã xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Trong cuộc sống thường ngày cũng vậy, nếu vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng ta còn nặng thì cách làm của chúng ta sẽ sai, chúng ta giảm được vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì sai sót của chúng ta sẽ ít. Chúng ta phải “y giáo phụng hành”, nghe lời dạy và làm theo.

Hòa Thượng nói: “*Người “tự tư tự lợi” là người mê hoặc điên đảo. Chúng ta “tự tư tự lợi” thì chắc chắn chúng ta sẽ phải đi vào ba đường ác. Do đó, người chân thật giác ngộ là người mỗi niệm chỉ lo nghĩ cho chúng sanh. Chúng ta muốn siêu thoát sáu cõi luân hồi, siêu thoát cả mười pháp giới thì chúng ta phải buông bỏ lợi ích riêng tư*”. Ban đầu chúng ta nghĩ cho người 20%, cho ta 80%, dần dần chúng ta nghĩ cho người 30%, cho ta 70%, rồi đến cho người 40%, cho ta 60%, cho người 50%, cho ta 50%, sau cùng, chúng ta nghĩ cho người 70%, cho ta 30%, cho người 80%, cho ta 20%. Chúng ta cố gắng thì chúng ta sẽ làm được! Chúng ta đừng bao giờ có ý niệm một ngày nào đó chúng ta sẽ “*phát dương quang đại*”, chúng ta sẽ tự nhiên sẽ làm được 90%, 100% cho người. Nếu chúng ta có ý niệm này thì chúng ta gạt người và tự gạt mình.

Nhà Phật gọi những người gạt người và tự gạt mình là “*Lân mẫn giả*”, kẻ đáng thương. Có rất nhiều người đang gạt người và tự gạt mình. Chính chúng ta hàng ngày cũng đang gạt người và tự gạt mình. Chúng biết những tập khí, phiền não sẽ dẫn đến hậu quả rất đáng sợ nhưng chúng ta vẫn để chúng khởi hiện hành. Tập khí khởi thì chúng ta sẽ chắc chắn đi vào tam ác đạo.

Hòa Thượng nói: “*Tài, sắc, danh, thực, thù Địa ngục ngũ điều căn*”. Tài, sắc, danh, thực, thù, năm thứ này là căn gốc đưa chúng ta vào tam ác đạo. Hàng ngày, chúng ta vẫn để chúng lôi kéo, sai sự. Chúng ta tập dần thì chúng ta sẽ khởi tâm động

niệm chỉ nghĩ đến lợi ích của người, không có lợi ích riêng tư. Khi chúng ta làm được 80% cho người, 20% cho ta thì con số này cũng không bền lâu mà phụ thuộc vào công phu quán chiếu của chúng ta. Ý niệm “vì ta” sẽ luôn chiếm thượng phong vì đây là thói quen của chúng ta từ nhiều đời. Nhiều người đã phát tâm hành Bồ Tát Đạo nhưng tâm Bồ Đề của họ mới đâm chồi thì đã mất, thậm chí ý niệm trước chúng ta “vì người” nhưng ý niệm sau chúng ta đã “vì ta”. Chúng ta thường quán chiếu thì chúng ta mới nhận ra. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta muốn có năng lực quán chiếu thì chúng ta phải thường xuyên học tập, không ngừng nhắc nhở mình”**.

Hòa Thượng nói: **“Hàng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức là chúng ta triệt để buông bỏ dục niệm không chế, chiếm hữu đối với tất cả mọi sự, mọi việc, buông bỏ đi thành kiến của chính mình”**. Nếu chúng ta không buông bỏ thì chúng ta sẽ luôn muốn người khác làm theo cách của chúng ta. Chúng ta muốn mọi người làm theo giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Cổ Thánh Tiên Hiền, không phải làm theo cách của chúng ta thì đây không phải ý niệm không chế, chiếm hữu. Điều này giống như chúng ta yêu cầu mọi người tuân thủ pháp luật vì đây là yêu cầu của quốc gia. Trong một tập thể, nếu mọi người không làm theo quy chuẩn thì tập thể có thể tùy theo mức độ mà khiển trách hay loại bỏ họ ra khỏi tập thể. Điều quan trọng là trước khi chúng ta bảo người khác làm thì chúng ta phải làm.

Quy chuẩn của Cổ Thánh Tiên Hiền, giới luật của nhà Phật không phải bắt buộc mà đây là tâm từ bi của các Ngài. Chúng ta giữ được điều trong lời dạy của Phật thì chúng ta sẽ được **“biệt giải thoát”**. Thí dụ, chúng ta không nói dối, chúng ta chỉ nói lời thành thật thì chúng ta sẽ được rất nhiều lợi ích. Nếu chúng ta nói dối thì chính chúng ta sẽ thiệt thòi. Chúng ta cho rằng quy chuẩn của Phật Bồ Tát là ràng buộc thì chúng ta chưa phải là người học Phật, chúng ta chưa thật sự thể hội được lời dạy của các Ngài. Chúng ta mong muốn người khác làm theo lời dạy của Phật Bồ Tát, của Cổ Thánh Tiên Hiền không phải vì chúng ta mà là để tốt cho bản thân họ, để chúng sanh được lợi ích.

Hòa Thượng nói: **“Chân ngã là tự tánh, là pháp tánh, là pháp thân. Chúng ta tìm được chân ngã chính là chúng ta thành Phật rồi. Chân ngã chính là pháp thân của Như Lai. Tận hư không khắp pháp giới tất cả chúng sanh chính là pháp thân. Do đây có thể biết, chúng ta thường niệm tất cả chúng sanh, thường nghĩ đến tất cả chúng sanh thì chúng ta tương ứng với chân ngã, với Phật”**. Chúng ta vì chúng sanh lo nghĩ, buông bỏ ý niệm tư lợi vậy thì chúng ta đã tương ứng với pháp thân.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta mỗi niệm đều “tự tư tự lợi”, chăm sóc bảo hộ chính mình thì đây là tuyệt đối là sai lầm! Tất cả thiện pháp, công đức chân thật đều bị ý niệm sai lầm này chướng ngại! Ý niệm “tự tư tự lợi” chướng ngại công đức, thiện pháp của chúng ta đồng thời làm chúng ta tạo tác rất nhiều tội nghiệp. Tội nghiệp này chướng ngại thiện pháp của tất cả chúng sanh, phá hoại công đức của đại chúng. Căn gốc của tất cả điều này là do chúng ta có một ý niệm tư lợi”**. Khi

chúng ta khởi ý niệm “*tự tư tự lợi*” thì chúng ta đã không còn nghĩ đến chúng sanh. Chúng ta có ý niệm “*tự tư tự lợi*” thì trí tuệ của chúng ta không thể hiển lộ, chúng ta làm việc gì cũng gặp chướng ngại. Chúng ta định làm việc gì mà chúng ta nghĩ đến sức khoẻ, gia đình, con cái của ta thì ý niệm vì chúng sanh sẽ mờ nhạt.

Hòa Thượng nói: “***Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nhất định sẽ phá hoại chánh niệm của chúng ta. Chúng ta phải có tâm cảnh giác cao độ! Chúng ta không thể xả bỏ vọng tưởng, tạp niệm thì việc vãng sanh của chúng ta bị chướng ngại, chúng ta không thể thoát khỏi sáu cõi luân hồi. Làm thế nào để chúng ta giải quyết vấn đề này? Câu trả lời vẫn là một câu nói quen thuộc, đó là chúng ta phải buông xả. Ngay trong cuộc sống thường ngày, chúng ta mỗi niệm vì chúng sanh, vì xã hội không nghĩ cho chính mình thì chúng ta sẽ dễ dàng buông xả***”. Nếu chúng ta dự định đi công tác nhưng chúng ta nghĩ con chúng ta còn nhỏ, chúng ta không nên đi vậy thì chúng ta đã không còn có ý niệm vì chúng sanh. Những ý niệm này vẫn thường có trong mỗi chúng ta. Người thế gian thường hát: “*Không có tình yêu đâu phải là người!*”. Ngày trước, tôi không biết con gái tôi học trường nào, sinh ngày, tháng, năm nào. Khi con gái tôi lấy chồng, con rể tôi là người nước ngoài, tôi không biết con gái tôi nói chuyện với chồng bằng tiếng gì. Con gái tôi nói, con tôi nói chuyện với chồng bằng tiếng Anh, con tôi đã học tiếng Anh từ khi học lớp 6.

Hòa Thượng nói: “***Người thế gian không thể buông xả là vì khởi tâm động niệm đều là nghĩ cho chính mình và cái của mình. Đây chính là đại chướng ngại***”. Người thế gian luôn bận rộn vì những việc “*không đâu*”. Những việc quan trọng như Sinh - Lão - Bệnh - Tử thì chúng ta không nghĩ đến, những thứ này đang ngày càng siết chặt chúng ta. Hôm trước, có cô giáo nói, cô nhìn thấy tôi đang ngày càng già đi nên cô khóc. Lời nói của cô khiến tôi phản tỉnh, tôi cũng đã thấy mình có dấu hiệu của sự già nua. Chúng ta nhìn thấy dấu hiệu già nua thì chúng ta cần dụng tâm hơn với việc vượt thoát sinh tử và cần buông xả nhiều hơn.

Hòa Thượng nói: “***Chư Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức đã vì chúng ta khai thị, nhắc nhở rất nhiều lần nhưng chúng ta vẫn trơ trơ như người gỗ***”. Chúng ta không sợ sinh tử, luân hồi nên chúng ta vẫn cứ “*tự tư tự lợi*”, vẫn giữ chặt ý niệm của chính mình”.

Hòa Thượng nói: “***Tư tưởng của người Phương Tây là làm thế nào để bảo hộ chính mình. Người phương Tây cho rằng tư tưởng này là chính xác! Chúng ta cho rằng thành kiến, “cái thấy” của ta là đúng, mỗi niệm giữ gìn chính mình là chúng ta đang tăng thêm ngã chấp, chấp lấy cái ta. “Ngã chấp” là căn gốc của sáu cõi luân hồi. Phật dạy chúng ta phải “vô ngã” vậy thì giữ gìn “cái ta” là sai lầm! “Vô ngã” thì không có luân hồi, có “ngã” thì sẽ có sáu cõi***”. Chúng ta buồn, vui, khổ là do chúng ta có “cái ta”. Chúng ta phải hoá “cái ta” nhỏ bé thành “cái ta” của tất cả chúng sanh. Nghĩa là mỗi niệm chúng ta không “*vì ta*” mà vì “*tất cả chúng sanh*”. Chúng

ta vui, khổ, giải thoát thì tất cả chúng sanh vui, khổ, giải thoát. Những điều này chúng ta có thể chưa hiểu, khi chúng ta buông xả được thì chúng ta sẽ tự khắc sẽ hiểu. Có “ngã” thì có luân hồi. Chúng ta có cái ta thì chúng ta làm bất cứ việc gì cũng mang cái ta vậy thì chúng ta tạo nghiệp luân hồi. Chúng ta không có cái ta thì việc làm của chúng ta là vì tất cả chúng sanh, vì xã hội mà làm. Đây chính là tịnh nghiệp.

Hòa Thượng nói: **“Người như thế nào thì có thể giác ngộ? Người triệt để hy sinh lợi ích của chính mình thì người đó có thể giác ngộ. Khi chúng ta không còn “cái ta” thì tất cả những việc chúng ta làm sẽ là tịnh nghiệp”**. “Tịnh nghiệp” chính là công đức. Công đức sẽ giúp chúng ta vượt thoát sinh tử, luân hồi. Bác Hồ dạy chúng ta: **“Chỉ công vô tư”**. Người làm được như vậy sẽ giác ngộ. Thánh Nhân, Hiền Nhân trải qua đời sống thanh đạm nhưng trong tâm họ có niềm vui, niềm hạnh phúc vô bờ. Bác luôn mặc những bộ quần rất giản dị, đi đôi dép cao-su cũ nhưng Bác vẫn rất tự hào khi gặp bạn bè quốc tế. Ngài Nhan Hồi ăn cơm bằng rá trúc, uống nước làm bằng phễu tre nhưng Ngài luôn có niềm vui bất tận trong nội tâm. Khổng Tử nói: **“Nhan Hồi không muốn thay đổi niềm vui đó!”**. Các Ngài làm được những điều này vì các Ngài không còn “cái ta”. Chúng ta còn “cái ta”, “cái ta” của chúng ta sai khiến chúng ta làm đủ thứ. Chúng ta chỉ cần có cơm ăn, áo mặc vừa đủ là được, chúng ta vẫn muốn những thứ cần có, phải có, nên có, đáng được có nên chúng ta gặp phiền phức.

Hòa Thượng nói: **“Nếu như chúng ta không thể buông xả “danh vọng lợi dưỡng”, ý niệm hưởng thụ “năm dục sáu trần” thì chúng ta không thể giải thoát”**. Vừa qua, trong đám giỗ của ông tôi, tôi nhắc mọi người cúng chay, không sát sanh nhưng ở nhà, mọi người chỉ làm một vài món chay để cúng ông, cỗ để mọi người ăn vẫn có nhiều món mặn. Tôi không phiền não, chúng sanh thích như vậy thì họ tự chịu trách nhiệm. Chúng sanh đáng sanh tử thì phải sanh tử, đáng đọa lạc thì phải đọa lạc. Nếu tôi bận tâm vì việc riêng tư thì tôi đã **“cảm tình dụng sự”**. Có rất nhiều việc vì chúng sanh mà chúng ta cần lo nghĩ. Con của chúng ta không tốt thì chúng ta không cần phải ưu tư, lo lắng. Chúng ta có rất nhiều người con cần chăm sóc, những đứa trẻ đến tiếp nhận sự giáo dục của chúng ta chính là những đứa con của chúng ta.

Mọi người thường rất bi ai khi Cha Mẹ của họ mất, đó không phải là tâm hiếu mà là tình chấp. Tình chấp không tốt cho cả đời bên, không tốt với Cha Mẹ và cũng không tốt cho chính mình. Nhiều người cảm thấy Cha Mẹ, con mình chết thì giống như cả bầu trời sụp đổ. Chúng ta phải tham thấu, thế gian là vô thường, không ai tránh được Sinh - Lão - Bệnh - Tử. Chúng ta hết sức khuyên mà họ không làm được thì đó là nghiệp lực của họ, chúng ta không cần phải bi ai, khổ lụy. Thay vì bi ai thì chúng ta dùng thời gian đó để niệm Phật, nghĩ, làm nhiều việc vì chúng sanh, sau đó chúng ta mang phước báu đó hồi hướng cho họ. Tôi dặn Phật tử ở Cần Thơ, mẹ của tôi cũng giống như mẹ của mọi người, dùng tỏ thái độ đặc biệt với bà. Tôi khuyên bà mọi cách bà cũng không chuyên tâm tu thì đó là việc của bà. Bà sanh tử luân hồi cũng là việc bình thường. Từ vô lượng kiếp đến nay, chúng ta đã có vô số Cha Mẹ trong vòng sinh tử, luân hồi, nếu

chúng ta vì Cha Mẹ đời này mà khổ đau, bi lụy, không nỗ lực thì chúng ta đã vong ơn, bội nghĩa với Cha Mẹ nhiều đời, nhiều kiếp. Chúng ta có ý niệm “*cái ta*” thì sẽ có ý niệm “*cái của ta*” vậy thì những việc chúng ta làm chỉ tạo nghiệp luân hồi. Chúng ta không buông xả tình chấp, ân oán, chúng ta vẫn hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” thì chúng ta sẽ mê muội.

Hòa Thượng nói: “*Người chân thật giác ngộ không phải là thiên tài. Châu Lợi Bàn Đặc là học trò của Thích Ca Mâu Ni Phật, ông là người ngu độn nhất, dưới sự giáo hoá của Phật trong thời gian ngắn ông cũng trở thành một A-la-hán. Nguyên nhân là do tuy ông là người đần độn nhưng ông biết buông xả*”. Bài học hôm nay rất cảm xúc! Chúng ta phải thay đổi ý niệm tư lợi, nhất là ý niệm tình chấp. Từ ý niệm “*con mình*”, “*chồng mình*”, “*Cha Mẹ mình*” chúng ta mở rộng thành con của tất cả thiên hạ, chồng của tất cả thiên hạ, Cha Mẹ của tất cả thiên hạ. Chúng ta mở rộng tâm thì “*cái ta*” nhỏ bé của chúng ta sẽ biến mất, cái ta nhỏ bé này sẽ không còn trói buộc chúng ta.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!